

אמר עזמות...

הלבבות ומארכת את הלשון ומושיטה את הידים, חמרא וחיי ומיא לפומיה דאחב"י הרעבים וגם צמאים; שיערו בנפשכם: תריסר מונונים לאור היום, חנם אין כסף. 30,000 עגות ואלף כורכים (לייקבער וסנדביצים בלע"ז), מעשה ידי הבעל-בתיות הראשונות המוסתות: להתפאר! הוץ מארבעה הקטוליטר יין-המשום מהיסק וששה הקטוליטר מים קרים מהברז ומחגו-אמים, בן לא ירבו, שמונה הקטוליטר זיעה מה-חום ומחנוף, והעיסוד: על כל "מנון לאורחים" תריסר בחורות, "צברות" בלי עוקצים — הכל כיד המלך, והסר רק "חור וכרפס", כי תכלת יש למכר כיר מדגלי ציון למטה ורסיע א"י למעלה.

ומה? — גם הקב"ה בכבודו ובעצמו השתתף בחגיגת שמחה זו ושלח את שני באי כחו, השמש הלוהטת ביום והירח המלא בלילה ללוות את הזוגות הצעירים למשעולי הכרמים והפרדסים... קהל רב כזה מאחב"י ברא"צ אפשר לראות רק בעם ביובל.

בפיצור, הכל ראיתי שם בראשלי"צ, רק דבר אחד היה חסר שם, חסר לגמדי, והוא, הלא תבינו מעצמכם — סדר...

— אתם יודעים. אמנם לסדר מושבות יפות וגדולות ונאות, אמר אחד העסקנים הירושלמיים בשעת החגיגה ל"מחותן" גדול של היובל, אבל לסדר יובל של המושבה, את זה אינכם יודעים כ"כ, במחילה...

ואני אומר לכם, רבותי, כי סדר בכלל ובח-גיגות בפרט הוא לא רק שאינו בנדר האפשרות אצלנו היהודים כי אם גם סיוות לגמדי... (סוף בעמוד ז')

ורוצים אתם מסתמא, שרי עזמות יספר לכם בפרוטרוט את פרשת היובל של ראשלי"צ וכל ה"טררם" הזה לכל פרטיו ודקדוקיו, ואולם מה לעשות? — ורגלי עורן בצקות ונפוחות מהמחו-לות בחולות והרקודים במשך כל הלילה עם ה"צב-רות" והחלוצות בראש כל חוצות, ידי כואבות מרוב מח"כ לכל הנואמים שאת נאומיהם לא זכינו לא אנחנו ולא הם בעצמם לשמע, כתנתי דבקה, לא עליכם, לעורי מן החול והזיעה, אשמו-רות עיני סגורות למחצה מליל שמורים, והעיקר — ראשי עלי סחרחר כנגלל של קיר המות...

ולפיכך, חביבי, אמסר לכם הפעם רק תמונה ראי נועית, ולא תמונה כי אם הטף, צלום הרגע, רשמים ובני רשמים מפנקסי הקטן והגדוש..

ובזה אומר לכם, רבותי? חזו תהיה לראיתי בחג היובל הזה!

ראשית כל — תערוכה יפה ועשירה בבית העם מתוצרת המושבה במשך חמשים שנותיה, מעין "יריד המזרח" בועיד אנפין, מעשה ידי המו-דים והתלמידים להתפאר.

והשנית: ראיתי מפנתי על מרומי גפי הבמה, אוקינוס קטן של ראשים, עשרת אלפים כאחב"י (בשביל העתונות — עשרות אלפים!) כן ירבו, מי בקשקטים ומי בגלוי ראש, מי במנ-בעות ובכובעים ומי בתרבושים ואפילו בענאלים וכפיות — עשרים אלף עינים עבריות לטושות אל הבמה ועשרים אלף אזנים עשויות כאפרכסת לש-מע (לשוא!), ועל הבמה — לא רק "מסלתה ושטניה" כי אם גם מ"יינה ומפרי הדרה" של ראלי"צ ומהישוב כלו, שליחי עם קדש מן ועד באר שבע.

והעיקר — גדולה לגימתי, שהיא מסרבת את